گولیت، خوش بین به آینده هلند . . ۲۴

تسکین دردهای قرون ۲۴

می خواهیم غول را بکشیم ۲۵

جادوکن، علی ۲۶

معجزه در ساعت ۱۹/۳۰

گروه ورزش، محمد نوری فر: باور کنید واقع بینی در این ساعت ها هنر نیست. پیشگویانی که خبر از شکست ایران می دهند، نابغه هستند اما فقط در تولید انرژی منفی! این نابغه ها همیشه هستند. قبل از بازی با یوگسلاوی، اسکاتلند، ایرلند و استرالیا هم بودند. «امید» تنها دشمن آنها است. همان چیزی که امروز صبح با یک دنیا آرزو بیدارمان کرد. تا با بزرگترین شگفتی جام هجدهم دقایقی فاصله داریم. بغض کهنه ما فقط با توقف مکزیک منفجر می شود و ایرانیان می دانند که شکست احتمالی امشب غم انگیز نخواهد بود. ویزای بچه های ایران در آلمان ۱۵ روز نخواهد بود اگر همه حس های خوب دنیا امشب در خدمت ما باشند. ما فقط برای معجزه ها گریه می کنیم.

■■■

مگر زمانه ای نیست که «حقیقت» مقهور تظاهر و دروغ می شود؟ مگر این روزها انگشت نشانه «واقعیت» به سوی گور آرزوها نیست؟ میان این همه سیاهی از هدایت کننده این تلخ کامی ها برای ۹۰ دقیقه «امان» می خواهیم. باور داریم که درخواست بزرگی نیست. عاجزانه تعهد می دهیم که این بار فراموشکار نباشیم! می خواهیم اعتراف کنیم. همه چیز را فاش می کنیم به امید رخ دادن معجزه ای بزرگ. «ما فقط می خواهیم امشب نشکنیم، همین!»

■■■

ما فریب خورده ایم، خداداد گولمان زد. از همان لحظه که دیوانه وار می دوید و وزن زمین به خاطر پرواز شادی میلیون ها ایرانی در آسمان ها سبک شده بود، وسوسه ها به سراغمان آمد. از دقیقه ای که هاشمی طبا و یا مصطفوی به فکر به نام زدن سند صعود به جام جهانی ۹۸ بودند تا لحظه ای که دادکان و علی آبادی در آستانه بزرگترین تورنمنت فوتبال دنیا به فکر خاک کردن یکدیگر بودند، غفلت را رها نکرده ایم.

امشب، ساعت ۱۹/۳۰ برای سومین بار در معرض نگاه جهانیان قرار می گیریم. برای ورود به زمین ظاهر خوشایندی داریم، حتی بهتر از جام ۹۸. مدل پیراهن ها و تیپ بازیکنان به سطح اول فوتبال دنیا شباهت بیشتری پیدا کرده و تا قبل از سوت آغاز قطعاً به استانداردهای جهانی نزدیک هستیم. اما برای نمایش ۹۰ دقیقه ای پس از سوت روزتی محتاج دعا هستیم.

■■■

نوشتیم که برکناری ایویچ با توجه به پیشرفت فنی در جام ۹۸ نیاز فوتبال ما را به مربیانی مانند او نشان می دهد اما طالبی ماندنی شد و در غیبت او پورحیدری هم نمایان شد. نوشتیم که بلاژویچ گزینه خوبی بود و با آدم هایی مانند او باید ادامه داد اما همایون شاهرخی ظاهر شد. نوشتیم برانکو پس از قهرمانی در بوسان انتخاب خوبی برای سرمربیگری تیم ملی است که ناگهان نقض پیشنهاد ما روی نداد. به کمک جمعیت لاغری که در روزنامه های کم تیراژ و به ظاهر نوگرا درباره لزوم حضور مربیان کاردان خارجی می نوشتند، برانکو آمد. پشت سر هم پیروز شد تا اکثریت مخالف به موافق تبدیل شوند تا اینکه روزی رسید که نوشتیم برانکو تمام شده است! نوشتیم که پس از صعود به مربی بهتر و نامدار نیاز داریم. به دنبال این نوشته ها همه نوشتند. همه زیاده خواه شدند اما برانکو حالا در آلمان است.

صمیمانه امیدواریم که در این مورد بزرگ ترین اشتباه را مرتکب شده باشیم و مقابل موافقان برانکو مغلوب شویم. گرچه شاید ما همین حالا هم شکست خورده باشیم. در تیمی که امروز به میدان می رود بسیاری از چیزها عکس نظرات بسیاری از نویسندگان همین نشریه است: «علی دایی همچنان بازیکن ثابت است. دفاع ۴ نفره و خطی برانکو گرچه پر از ضعف است اما ثابت است. دستیاران برانکو گرچه به قول او زیرآبش را نزدند، در حد نیمکت جام جهانی نبودند اما آنها هم با آی دی کارت مربیگری امشب بر روی نیمکت تیم ملی می نشینند و . . .» همه چیز مثل گذشته است و چیزی تغییر نکرده و کاش خوش شانسی برانکو هم ادامه داشته باشد. چقدر دلپذیر خواهد بود، اگر امشب برانکو فاتحانه مشت بسته اش را به مخالفانش نشان دهد. این را یکی از منتقدان سرسخت پروفسور می نویسد.

■■■

ساعت ۲۱ روز چهارشنبه ۲۷ خرداد ۱۳۷۷، ثانیه هایی پس از شکست یک بر صفر مقابل یوگسلاوی ۶۰ میلیون ایرانی را حسرتی بزرگ فرا گرفت. همه آنهایی که اعتقاد داشتند ایران مقابل تیم قدرتمند اروپایی در جام جهانی ۱۹۹۸ شکست می خورد این جمله را تکرار می کردند: «حیف شد، می توانستیم یوگسلاوی را شکست دهیم.» افسوس آنها محصول ناامیدی شان بود. یوگسلاوی قابل شکست بود و ما دیر به خودمان آمدیم. در این ۸ سال چه باید می کردیم که دوباره این افسوس به سراغمان نیاید؟ پاسخی کوتاه در این مورد وجود ندارد اما اگر در این فرصت اندک می خواهیم دچار حسرت نشویم بهتر است خوشبین باشیم. به هر حال سرنوشت ما در دست برانکو و شاگردانش است و کاری از هواداران برنمی آید. عیار تیم ایوانکوویچ امشب مشخص می شود. به یاد داشته باشیم با توقف مکزیک هیچ کدام از اشتباهات گذشته ما تصحیح نمی شود. این فقط یک اتفاق خواهد بود. گرچه دوستی می گفت: «با ضعیف ترین بازی ها توقع شکست مکزیک را داریم. حالا اگر مکزیک را ببریم ایرانی ها می خواهند قهرمان جهان شوند؟!» نه، ما فقط توقف مکزیک را می خواهیم.

دقیقه صفر

امید را انتخاب کنید

بردیا یادگاری

اگر چهره خندان ستار زارع در حالی که روی دوش ماساژور آلمانی زمین تمرین را ترک می کند، بر آیند روحیه عمومی تیم ملی ایران باشد، نگرانی ها بی دلیل اند. ستار بی خیال درد و سرخوش از «کولی» لذت می برد و انگار نه انگار که حتی ممکن است مهم ترین تورنمنت عمر خود را از دست بدهد. این در شرایطی است که برانکو و تیم ملی ایران همیشه متهم بوده اند که از شجاعت لازم برخوردار نیستند. این سومین تورنمنت مهم ایران با مربیگری برانکو است، در حالی که در هر دو رقابت قبلی برانکو مشکلاتی مشابه را تحمل کرده است. او که پس از نادیده گرفته شدن تلاش های این چند سال حالا به این نتیجه رسیده است که رفتن را انتخاب کند، در روزهای دشوار قبلی از پس سختی روزگار برآمده است. ایران در راه بازی های آسیایی بوسان، علی کریمی چهره محوری خود را از دست داد و سپس در کره جنوبی پیش از آغاز مرحله حذفی با بازگشت علی دایی به تهران به دلیل فوت پدر، بدون کاپیتان حریفان را شکست داد و قهرمان شد. برانکو جام ملت های ۲۰۰۶ را هم در شرایطی آغاز کرد که علیرضا نیکبخت واحدی، حامد کاویانپور و محرم نویدکیا سه مهره اصلی خط هافبک را به دلیل مصدومیت در اختیار نداشت. در عین حال در تیم ملی در بازی فاجعه بار مقابل عمان، محمد نصرتی، علی بداوی و رحمان رضایی را به دلیل محرومیت و سپس ابراهیم تقی پور را به دلیل مصدومیت شدید از دست داد، اما تیم نیم بند برانکو در دو بازی مقابل ژاپن و کره جنوبی بهترین بازی ممکن را به نمایش گذاشت و در بازی با چین نیز مغلوب تیم داوری شد والا ایران می توانست فینالیست و قهرمان جام ملت ها باشد. این روزها نیز ایران در حالی جام جهانی را آغاز خواهد کرد که مجتبی جباری و علیرضا نیکبخت واحدی به دلیل مصدومیت در اردوی اول و دوم حذف شدند و امروز مهدی مهدوی کیا، علی کریمی، فریدون زندی و ستار زارع با آسیب دیدگی و درد دست و پنجه نرم می کنند. البته درباره کریمی و کیا اخبار تازه ای وجود دارد که نشان می دهد آنها می توانند در خدمت تیم ملی باشند، اما نکته مهمتر این است که ایران حتی یک مسابقه را با تیم اصلی جام جهانی به میدان نرفته است. بنابراین اوضاع بر همان منوال است که بود. . . خب، تصور ما این است برخلاف آنچه از ظاهر قضیه برمی آید مشکلات اخیر نباید تهدید خاصی برای آرزوها باشد. به جز اینکه آسیب دیدگی و مسائلی از این دست از اتفاقات طبیعی تورنمنتی مثل جام جهانی هستند. (نگاه کنید به ایتالیا، فرانسه، کرواسی و آلمان) و بدبیاری نیز جزیی از فوتبال است.

ادامه در صفحه ۲۶